

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce JUDr. Jaromíra Klepše a soudkyně Mgr. Andrey Veselé v právní věci
žalobkyně: **S u b t e r r a a.s.**
sídlem Koželužská 2246/5, Praha 8
zastoupená Mgr. Ilonou Kindlovou, advokátkou
sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

proti

žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**
sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 7. 9. 2015, č. j. 6641/2015-NBÚ/07,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět sporu**

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ředitele žalovaného, jímž byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2015,

č. j. 2959/2015-NBÚ/21, kterým byla zrušena platnost osvědčení žalobkyně pro stupeň utajení důvěrné. Ze spisu vyplývá, že žalobkyně osvědčení využívala zejména při práci na zakázkách týkajících se strategické energetické infrastruktury. Ke zrušení platnosti osvědčení žalovaný přistoupil proto, že u žalobkyně shledal bezpečnostní riziko dle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, (dále jen „zákon o utajovaných informacích“) spočívající konkrétně v kapitálovém a obchodním vztahu žalobkyně ke společnosti Metrostav, která měla vyvíjet činnost proti zájmům České republiky.

2. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na zjištění policejního orgánu ohledně podezření na trestnou činnost při ovlivňování veřejných zakázek jak společnosti Metrostav a.s. (dále jen „Metrostav“), která je jediným akcionářem žalobkyně, tak dvou fyzických osob, a to konkrétně Ing. P. P., bývalého člena dozorčí rady žalobkyně a člena představenstva a generálního ředitele společnosti Metrostav, a Ing. J. A., obchodního náměstka divize 1 společnosti Metrostav. Podklady shromážděné v řízení vedeném žalovaným představovala zejména usnesení policejního orgánu a dále protokoly o výpovědích, záznamech telekomunikačního provozu a odposleších a znalecké posudky shromážděné v trestním řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. Nyní napadeným rozhodnutím ředitel žalovaného zamítl rozklad žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí.

4. Dále ředitel žalovaného velmi obsáhle shrnul skutková zjištění, z nichž vycházel, přičemž odkazoval na konkrétní shromážděné podklady pocházející z trestního řízení. Lze shrnout, že z usnesení policejních orgánů a jim předcházejícím odposlechů a znaleckých posudků, bylo zjištěno, že se společnost Metrostav prostřednictvím Ing. P. a Ing. A. podílela na rozsáhlé trestné činnosti spočívající v ovlivňování veřejných zakázek na rekonstrukci pavilonu O v Oblastní nemocnici Kolín a bloku C2 Oblastní nemocnice Kladno.

5. Z podkladů shromážděných v trestním řízení bylo zjištěno, že společnost Metrostav prostřednictvím výše uvedených osob domlouvala s dalšími obviněnými v čele s MUDr. K. P., ředitelkou Oblastní nemocnice Kladno, jež byla ovládající osobou vůči Oblastní nemocnici Kolín, na pletichách při zadávání uvedených dvou veřejných zakázek. Cílem společného postupu bylo, aby cena zakázek byla navýšena o částku, z níž následně měla společnost Metrostav těžit neoprávněný zisk, z něhož pak hradila MUDr. P. a dalším osobám úplatky.

6. Ředitel žalovaného dospěl k závěru, že uvedeným jednáním společnosti Metrostav, která je jediným akcionářem žalobkyně, bylo vůči žalobkyni naplněno bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona o utajovaných informacích. Toto riziko spočívalo v kapitálových, finančních a obchodních vztazích žalobkyně ke společnosti Metrostav, jež vyvíjela činnost proti zájmům České republiky v oblasti zajištění vnitřního pořádku, ochrany ekonomiky a v oblasti mezinárodních závazků.

7. K otázce vztahu žalobkyně se společností Metrostav ředitel žalovaného uvedl, že bylo zjištěno, že žalobkyně je součástí koncernu Skupina Metrostav, jehož řídicí členkou je společnost Metrostav. Z výročních zpráv společnosti Metrostav za roky 2013 a 2014 a ze zprávy o vztazích mezi ovládající a ovládanou osobou za rok 2014 vyplynulo, že celý

koncern podléhá jednotné obchodní strategii v rámci podnikání v oblasti stavebnictví. Konkrétní obchodní vztahy společnosti Metrostav se žalobkyní pak byly prokázány řadou smluv, zejm. o dílo, které spolu obě uzavřely. O propojení obou společností tedy ředitel žalovaného neměl pochybnosti.

8. Dále se napadené rozhodnutí zabývá otázkou, zda byla zjištěná činnost společnosti Metrostav činností proti zájmům České republiky ve smyslu § 2 písm. b) zákona o utajovaných informacích. Ředitel žalovaného dospěl k závěru, že z učiněných skutkových zjištění vyplývá, že společnost Metrostav byla ochotna postupovat protiprávně, aby dosáhla neoprávněného zisku při zadávání veřejných zakázek, a tím porušila zájem České republiky na zajištění vnitřního pořádku a ochraně ekonomiky. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že předmětné veřejné zakázky byly zrušeny a ve skutečnosti k obohacení žalobkyně z nich nedošlo. Jelikož pak veřejná zakázka rekonstrukce pavilonu O Oblastní nemocnice Kolín měla být financována z prostředků Evropské unie, shledal ředitel žalovaného v jednání společnosti Metrostav též porušení zájmů České republiky v oblasti mezinárodních vztahů. Ředitel žalovaného zdůraznil, že nepředjímá výsledek probíhajících trestních řízení, konstatoval však, že úřad je povinen při zkoumání bezpečnostních rizik brát v úvahu veškeré skutečnosti, o kterých se důvěryhodně dozví.

9. Dále ředitel žalovaného vypořádal jednotlivé rozkladové námitky. K tvrzení žalobkyně, že jí nemůže být přičítáno k tíži jednání společnosti Metrostav, ředitel žalovaného zrekapituloval závěr, že byl prokázán řídicí vztah mezi společností Metrostav a žalobkyní v rámci koncernu. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně nenaplnila bezpečnostní riziko vlastním jednáním proti zájmům České republiky, nýbrž pouhým vztahem k jiné osobě, která proti zájmům České republiky jednala.

10. K tvrzení žalobkyně, že žalovaný neshromáždil dostatečné vlastní podklady pro své rozhodnutí, respektive, že nepřihlížel k podkladům trestního řízení a stanoviskům obviněných, z nichž mohly vyplývat jiné alternativy skutkového děje, ředitel žalovaného uvedl, že v bezpečnostním řízení se zkoumá jen bezpečnostní riziko, tedy existence přiměřené pravděpodobnosti, přičemž pro závěr o jeho existenci žalovaný shromáždil dostatek podkladů. V rámci trestního řízení nebyly shledány žádné podklady nasvědčující možnému alternativnímu vysvětlení shromážděných podkladů, neboť obvinění ve svých stížnostech proti zahájení trestního stíhání argumentovali zejména procesními pochybeními policejního orgánu, která však pro řízení před žalovaným nejsou podstatná.

11. Konečně ředitel žalovaného uvedl, že poukazem na případné škody, které žalobkyni odebráním osvědčení mohou vzniknout, například nemožností poskytovat své služby společnosti ČEZ, nelze zvrátit závěry, k nimž žalovaný dospěl. Zákon vyžaduje, aby bezpečnostní řízení plnilo především preventivní funkci.

III. Žaloba a podání žalobkyně ze dne 10. 8. 2018

12. Žalobkyně v žalobě nejprve obsáhle rekapituluje průběh správního řízení, obsah rozhodnutí žalovaného a svého rozkladu. Teprve v části II.B žaloby jsou uvedeny vlastní žalobní body směřující proti napadenému rozhodnutí ředitele žalovaného.

13. Za prvé žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tvrdí, že se ředitel žalovaného nevypořádal s jejími rozkladovými námitkami. Vytýká mu též, že rezignoval na vlastní úvahu o bezpečnostní spolehlivosti žalobkyně, neboť pouze převzal kusé závěry policejního orgánu z usnesení o zahájení

trestních stíhání. Zejména dle žalobkyně ředitel žalovaného nedostatečně reagoval na její rozkladovou námitku, dle níž měl vzít v úvahu obranu obviněných osob v trestním řízení. Ředitel žalovaného se též měl nedostatečně vypořádat s procesními vadami prvostupňového rozhodnutí namítanými v rozkladu. Za nepřezkoumatelný považuje žalobkyně i závěr ředitele žalovaného, že zjištěné skutečnosti o jednání společnosti Metrostav svědčí o pravděpodobnosti obdobného jednání na straně žalobkyně.

14. V úzké souvislosti s výše uvedeným je též žalobní tvrzení, dle něž napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně namítá, že žalovaný nepřihlédl k procesní obraně, již obvinění Metrostav, Ing. A. a Ing. P. vznesli ve stížnostech proti usnesením o zahájení trestních stíhání; ředitel žalovaného se neměl pouze spokojit se způsobem, kterým tyto stížnosti vypořádalo Vrchní státní zastupitelství v Praze, nýbrž měl sám posoudit celkový kontext skutků, které byly obviněným kladeny za vinu. Úvahy orgánů činných v trestním řízení nelze považovat za dostatečný důkaz o jednání obviněných osob; k tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2012, č. j. 7 Ca 205/2008 - 77. Nebylo povinností žalobkyně konkretizovat alternativní vysvětlení důkazů zajištěných v trestním řízení, neboť sama není daného trestního řízení účastna, a nemá tedy přístup k trestnímu spisu.

15. Žalobkyně dále uvedla, že „z procesní opatrnosti činí [součástí argumentace žalobních bodů] též procesní argumentaci obviněných osob obsaženou ke dni 7. 9. 2015 v příslušném trestním spisu”.

16. Konečně žalobkyně uvedla, že není povinna řídit se takovými pokyny společnosti Metrostav, které by případně byly v rozporu s právním řádem České republiky a statutem koncernu Skupina Metrostav. Žalobkyně je samostatnou právnickou osobou, jejíž exekutivní a dozorující orgány nejsou povinny přijímat protiprávní pokyny.

17. Podáním ze dne 10. 8. 2018 se žalobkyně k věci dále vyjádřila. Shrnula argumenty uplatněné v žalobě a sdělila, že na ní trvá. Nad rámec žalobních bodů pak uvedla, že je pravidelně auditována a dlouhodobě plní požadavky norem ČSN, které jmenovala, a navrhla jako důkazy příslušné certifikáty o plnění těchto norem.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné. Žalovaný zrekapituloval, že jeho úkolem je posuzovat existenci bezpečnostního rizika, tedy určité pravděpodobnosti ohrožení bezpečnostních zájmů státu, nikoliv plnit roli orgánů činných v trestním řízení. Dále žalovaný uvedl, že nevycházel pouze ze závěrů usnesení o zahájení trestních stíhání, nýbrž sám shromáždil a posoudil jednotlivé důkazy v trestním řízení zajištěné. Pokud jde o odkazy žalobkyně na procesní obranu obviněných v trestním řízení, zdůraznil žalovaný, že z této obrany nevyplynul žádný konkrétní alternativní skutkový děj, kterým by bylo možné vysvětlit jednání obviněných osob jinak, než že nezákonně ovlivňovaly zadávání veřejných zakázek.

V. Ústní jednání

19. Dne 1. 10. 2019 se ve věci konalo ústní jednání. Oba účastníci řízení při něm setrvali na stanoviscích uvedených již v jejich písemných podáních. Žalobkyně nad rámec dřívějších námitek navrhla, aby soud zohlednil vývoj, k němuž došlo v trestních věcech týkajících se společnosti Metrostav po vydání napadeného rozhodnutí ředitele žalovaného.

20. Soud rekapituloval podstatný obsah správního spisu.

21. Žalobkyni bylo dne 14. 3. 2014 vydáno osvědčení podnikatele pro stupeň útajení Důvěrné s platností do 23. 1. 2016. Dopisem ze dne 26. 3. 2014 žalovaný žalobkyni sdělil, že zahajuje řízení o zrušení platnosti tohoto osvědčení. Na základě zjištění ohledně protiprávního jednání společnosti Metrostav při ovlivňování veřejných zakázek ve středočeských nemocnicích v Kolíně a Kladně a propojení této společnosti s žalobkyní žalovaný dne 28. 5. 2015 vydal rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení. Rozklad proti uvedenému rozhodnutí byl zamítnut nyní napadeným rozhodnutím ředitele žalovaného ze dne 7. 9. 2015.

22. Nad rámec obsahu správního spisu navrhla žalobkyně tři okruhy důkazů, a to důkaz trestním spisem vedeným ve věcech, z nichž vychází napadené rozhodnutí, důkaz výsledkem účastníků řízení, a důkaz bezpečnostními certifikáty. Během ústního jednání žalobkyně uvedla, že nadále trvá pouze na provedení důkazu trestním spisem s tím, že v něm v průběhu soudního řízení došlo k vývoji, který je relevantní pro posouzení věci a měl by být v rozhodnutí soudu zohledněn.

23. Návrh na důkaz trestním spisem soud zamítl, neboť veškeré potřebné listiny z trestního spisu týkajícího se podezření na trestnou činnost společnosti Metrostav a dalších osob v souvislosti s veřejnými zakázkami ve středočeských nemocnicích byly učiněny součástí správního spisu. Pokud se žalobkyně tímto důkazním návrhem vztahovala k žalobnímu bodu, v němž obecně odkázala na veškerou argumentaci obviněných v trestním řízení, jedná se o příliš obecný, a tedy neprojednatelný žalobní bod.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

25. Žaloba není důvodná.

26. Vzhledem ke způsobu, jakým je žaloba formulována, je nezbytné nejprve posoudit, které části žaloby bylo možné považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Obecně platí, že žalobním bodem je cokoli, z čeho lze být v hrubých obrysech dovodit, že žalobce napadené rozhodnutí považuje z určitého důvodu za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 33). Zároveň platí, že i relativně obecný žalobní bod může být projednatelný, avšak obecnost žalobního bodu předurčuje i míru obecnosti, kterou na jeho základě soud napadené rozhodnutí přezkoumá (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).

27. Soud předesílá, že text žaloby uvedený v části I. a dále v úvodu části II. a v části II.A nebylo možné považovat za žalobní body. Žalobkyně zde pouze shrnovala průběh správního řízení a neformulovala žádné námitky, jimiž by se obracela přímo na soud. Tak je tomu zejména v části II.A žaloby nazvané „*Vady rozhodnutí NBÚ ze dne 28. 5. 2015 a Rozklad ze dne 7. 6. 2015*“. Jakkoliv je tato část žaloby velmi obsáhlá a tvoří většinu jejího textu, žalobkyně ji důsledně pojala jen jako shrnutí prvostupňového rozhodnutí

žalovaného a námitek, které uplatnila v rozkladu proti němu. Opakování odvolacích (zde rozkladových) námitek může sice za určitých okolností představovat žalobní body, není tomu tak ale vždy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31). V tomto případě žaloba v části II.B obsahuje žalobní body, v nichž žalobkyně výslovně brojí proti napadenému rozhodnutí o rozkladu, přičemž tyto žalobní body v několika případech odkazují na shrnutí v části II.A, jako je tomu například v bodu 28 žaloby, kde žalobkyně tvrdí, že se ředitel žalovaného nevypořádal s vadami řízení namítanými v rozkladu. Za této situace soud dospěl k závěru, že část II.A žaloby samostatné žalobní body neobsahuje a tvoří jen rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, na jejímž základě jsou následně formulovány žalobní body. Není totiž povinností soudu nad rámec textu žaloby domýšlet, že žalobkyně, nadto zastoupená advokátem, případně měla v úmyslu rekapitulované rozkladové námitky učinit součástí své žalobní argumentace.

28. Dále soud neakceptoval jako projednatelný žalobní bod uvedený v bodu 35 žaloby, v němž žalobkyně výslovně za žalobní bod označila „procesní argumentaci obviněných osob obsaženou ke dni 7. 9. 2015 v příslušném trestním spisu“. Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 8 Asz 55/2006 - 96, že „pouhý odkaz na spisový materiál nelze považovat za žalobní bod“; z rozsudku téhož soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 5 As 5/2011 - 68, dále vyplývá, že „nelze za žalobní bod považovat odkaz žalobce na odvolací či jiné námitky uplatněné ve správním řízení“. Tím spíše platí, že žalobním bodem nemůže být zcela nekonkrétní odkaz na argumentaci obviněných v trestním řízení.

29. Soud dále nemohl přihlídnout k argumentaci dodržováním bezpečnostních standardů, která byla obsažena ve vyjádření žalobkyně ze dne 10. 8. 2018. Podle § 71 odst. 2 věty poslední s. ř. s. lze nové žalobní body uplatnit jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tvrzení o dodržování bezpečnostních standardů byla v podání ze dne 10. 8. 2018 zcela nová a žádným způsobem nerozváděla žalobní body uplatněné v žalobě. Uvedené podání přitom bylo soudu zjevně doručeno dávno po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, a tedy nové žalobní body v něm obsažené nelze projednat.

30. Pro úplnost soud dodává, že nebylo možné zohlednit ani zcela obecnou argumentaci uplatněnou žalobkyní během ústního jednání, dle níž měl soud zohlednit vývoj, k němuž došlo v trestních věcech týkajících se společnosti Metrostav po vydání napadeného rozhodnutí ředitele žalovaného. Jak bylo uvedeno výše, dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného správního rozhodnutí. Z toho vyplývá, že případné nové okolnosti nastalé v trestním řízení soud ani teoreticky nemohl zohlednit. Žalobkyně zároveň danou námitku uplatnila v takové míře obecnosti, že by nebylo možné ji projednat, i kdyby byla přípustná.

31. Následně soud přistoupil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí.

32. Žalobkyně předně namítala, že je rozhodnutí ředitele žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl [a] jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. V obecné rovině soud konstatuje, že napadené rozhodnutí reaguje na všechny rozkladové námitky, které

žalobkyně uplatnila. Je z něj zřejmé, že ředitel žalovaného na základě shromážděných podkladů pocházejících zejména z trestního řízení měl za prokázané, že společnost Metrostav se dopustila jednání proti zájmům České republiky, a zároveň z konkrétně označených podkladů učinil závěr, že společnost Metrostav je s žalobkyní úzce spojená v rámci koncernu. Na základě těchto zjištění ředitel žalovaného prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť měl za to, že u žalobkyně je přítomné bezpečnostní riziko.

33. Žalobkyně se mýlí, má-li za to, že ředitel žalovaného rezignoval na vlastní úvahu a pouze převzal závěry orgánů činných v trestním řízení. Právě naopak, v napadeném rozhodnutí jsou jak skutkové, tak právní úvahy rozebrány velice zevrubně a s odkazy na konkrétní podklady shromážděné žalovaným. Ředitel žalovaného se neomezil na pouhé převzetí závěrů orgánů činných v trestním řízení, nýbrž provedl úvahu vlastní. Je samozřejmě přirozené, že pokud ředitel žalovaného i orgány v trestním řízení vycházeli z totožných podkladů, byly jejich závěry obdobné; na základě této objektivní skutečnosti však řediteli žalovaného nelze vytýkat, že by závěry orgánů činných v trestním řízení nekriticky převzal.

34. Přisvědčit nelze ani konkrétní dílčí námitce, v níž žalobkyně tvrdila, že se ředitel žalovaného nepřezkoumatelně vypořádal s jejími tvrzeními o možných alternativních skutkových dějích, které by vysvětlovaly jednání společnosti Metrostav jinak než jako nezákonné ovlivňování zadávání veřejných zakázek. S tímto tvrzením se ředitel žalovaného vyrovnal zcela přezkoumatelně, když poukázal na skutečnost, že sami obvinění ve svých stížnostech proti usnesení o zahájení trestního stíhání žádný ucelený alternativní skutkový děj neprezentovali a omezovali se zejména na procesní námitky, které jsou však pro řízení před žalovaným irelevantní. Jelikož ani sama žalobkyně žádný alternativní skutkový děj v rozkladu nepředstavila, neměl ředitel žalovaného v tomto ohledu, na co reagovat. Nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pak nelze vyvodit jen z toho, že sám nevymýšlel alternativní skutkové děje, které by následně vyvracel.

35. Dále žalobkyně namítla, že se ředitel žalovaného nedostatečně vypořádal s jejími procesními námitkami uvedenými v rozkladu. Jak vyplývá z výše citované judikatury k žalobním bodům, obecnost žalobního bodu předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu. Soud zjistil, že ředitel žalovaného na všechny rozkladové námitky procesního charakteru srozumitelným způsobem reagoval, a i tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.

36. Žalobkyně dezinterpretuje napadené rozhodnutí, když za nepřezkoumatelný označuje závěr, že je v jejím případě přítomno riziko stejného jednání, kterého se měla dopustit společnost Metrostav. Ředitel žalobkyně na obdobnou námitku uplatněnou již v rozkladu reagoval obsáhlým výkladem na stranách 24 a 25 napadeného rozhodnutí, v němž opakovaně zdůraznil, že skutková podstata bezpečnostního rizika, na základě níž byla žalobkyni zrušena platnost osvědčení, nespočívá v rizikovém jednání samotné žalobkyně, nýbrž v pouhém úzkém vztahu žalobkyně s jinou osobou, jež se daného jednání dopustila. Ředitel žalovaného dále vysvětlil, že zmínka prvostupňového rozhodnutí o možnosti rizikového jednání samotné žalobkyně, je pouhým konstatováním eventuality, které se žalovaný svým rozhodnutím pokouší zabránit, nejedná se však o skutkové zjištění, které by bylo třeba učinit a prokázat k naplnění skutkové podstaty aplikovaného zákonného ustanovení. Soud konstatuje, že tato úvaha je zcela srozumitelná, vnitřně konzistentní, a tudíž i přezkoumatelná.

37. Lze tedy shrnout, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů není, a není tedy ani důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

38. Dále bylo nutné posoudit žalobní body směřující proti zjištěnému skutkovému stavu.

39. Žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí vyšlo pouze z usnesení o zahájení trestních stíhání společnosti Metrostav a fyzických osob jednajících jejím jménem. Ve skutečnosti však rozhodnutí ředitele žalovaného takto koncipované není. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2012, č. j. 7 Ca 205/2008 - 77, na nějž žalobkyně odkazovala, se uvádí pouze tolik, že samotné zahájení trestního stíhání nelze ani pro závěry bezpečnostního řízení považovat za dostatečný důkaz o jednání obviněných osob. V nyní projednávané věci si však žalovaný sám z trestního řízení opatřil relevantní podklady a v napadeném rozhodnutí velmi podrobně vyložil, na základě kterých podkladů učinil která skutková zjištění. Citoval přitom i konkrétní pasáže odposlechů, z nichž vyplývá, že se společnost Metrostav v komunikaci s MUDr. P. pokoušela sjednat pro sebe neoprávněnou výhodu při zadávání veřejných zakázek, a znalecký posudek, dle nějž měly být ceny v dotčených veřejných zakázkách uměle navýšeny.

40. Samozřejmě platí, že žalovaný nerozhodoval o vině společnosti Metrostav nebo žalobkyně za trestný čin, a tedy není vázán procesními předpisy, kterými jsou vázány orgány činné v trestním řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, č. 2602/2012 Sb. NSS, uvedl, že v bezpečnostním řízení jako řízení *sui generis* jsou v zásadě použitelné jakékoliv důkazy, které svědčí o relevantním skutkovém ději: *„Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika (§ 14 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti) postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“* Tyto závěry Nejvyšší správní soud potvrdil též v rozsudku ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 - 28 (č. 2825/2013 Sb. NSS).

41. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyni byla platnost osvědčení zrušena proto, že naplnila skutkovou podstatu bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona o utajovaných informacích, tedy *„kapitálové, finanční nebo obchodní vztahy k jiným fyzickým nebo právnickým osobám anebo k cizí moci, které vyvíjejí nebo vyvíjely činnost proti zájmům České republiky“*. Zájmy České republiky jsou definovány v § 2 písm. b) zákona o utajovaných informacích jako *„zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob“*. Zjišťovaný skutkový stav se tedy týkal dvou otázek, a to za prvé, zda se společnost Metrostav dopustila činnosti proti zájmům České republiky, a za druhé, zda žalobkyni se společností Metrostav pojí kapitálové, finanční nebo obchodní vztahy.

42. Z výše citované judikatury vyplývá, že pro účely bezpečnostního řízení mohou být použity jakékoliv podklady, které o zjištěném skutkovém stavu důvěryhodně svědčí s určitou mírou pravděpodobnosti. Je vedlejší, jakým způsobem tyto podklady byly pořízeny či zda se jedná o použitelné důkazy v jiných řízeních, například v řízení trestním. Žalobkyně přitom skutečnost, že žalovaným shromážděné podklady, pocházející z trestního řízení, důvěryhodně svědčí o korupčním jednání společnosti Metrostav, žádným účinným způsobem nezpochybnila. Zejména přepisy odposlechů citované v napadeném rozhodnutí poskytují ucelený obrázek o dlouhodobé komunikaci mezi společnostmi Metrostav, jednající prostřednictvím Ing. P. či Ing. A., a MUDr. P., kterou lze stěží vyložit jinak než jako dojednávání protiprávního navýšení ceny dotčených veřejných zakázek za účelem neoprávněného zisku společnosti Metrostav a získání prostředků na úplatky pro MUDr. P. a další zúčastněné osoby. S těmito zjištěními korespondují i výsledky znaleckého zkoumání o skutečné ceně rekonstrukčních prací.

43. Na základě důkazů pořízených v přípravném řízení trestním samozřejmě nelze dospět k závěru, že se společnost Metrostav dopouštěla trestné činnosti, neboť takové zjištění může učinit jen trestní soud při respektování přísných procesních standardů trestního práva. Lze však učinit závěr, k němuž dospěl žalovaný, totiž že se společnost Metrostav s vysokou pravděpodobností dopouštěla protiprávního jednání, kterým ohrožovala zájmy České republiky v oblasti ekonomiky a, s ohledem na prostředky Evropské unie, které měly být použity, též v oblasti mezinárodních vztahů.

44. K vyvrácení uvedeného zjištění přitom nepostačuje hypotetická možnost, že lze shromážděné důkazy vysvětlit i jiným způsobem. Případný alternativní skutkový děj by se musel buď nabízet z podkladů, které žalovaný opatřil, nebo by jej musela předeslít žalobkyně; pro účely bezpečnostního řízení by navíc takový alternativní skutkový děj musel být pravděpodobnější, než ten, z něhož žalovaný vycházel. Jinými slovy, muselo by existovat vysvětlení postupu společnosti Metrostav v souvislosti s veřejnými zakázkami na rekonstrukce ve středočeských nemocnicích, které je pravděpodobnější, než že se společnost Metrostav pokoušela tyto zakázky protiprávně ovlivnit za účelem neoprávněného zisku.

45. Žádné takové vysvětlení shromážděných podkladů se nenabízí a nepředstavila je ani žalobkyně, a to jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před soudem. Žalobkyně se omezila pouze na obecný odkaz na procesní obranu obviněných v trestním řízení. Jak ovšem bylo uvedeno výše, ředitel žalovaného si k příslušné rozkladové námitce opatřil stížnosti obviněných proti zahájení trestního stíhání a rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze o nich. Zjistil přitom, že ani sami obvinění ve svých stížnostech nenabízeli žádné konkrétní alternativní verze ke skutkům, které jim byly kladeny za vinu, a místo toho se omezovali na námitky procesního charakteru, polemiku s trestně právní kvalifikací, případně jednoduchá tvrzení popírající korupční jednání a zpochybnění dílčích úvah policejního orgánu. S těmito závěry ředitele žalovaného se soud po prostudování procesní obrany obviněných ztotožňuje. Obvinění v trestním řízení nenabídli takovou plauzibilní skutkovou verzi, která by mohla být vyhodnocena jako pravděpodobnější, než skutkové závěry žalovaného.

46. Za situace, kdy sama žalobkyně ohledně zjištěného protiprávního ovlivňování veřejných zakázek společností Metrostav nic dalšího netvrdila a ani v žalobě konkrétním způsobem nenapadala žádné dílčí skutkové úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí, se soud jednotlivými shromážděnými podklady a jejich hodnocením nemohl dále podrobně

zabývat. Není totiž jeho úkolem vyhledávat namísto žalobkyně vady správního aktu, které nenamítala, a porušovat tak princip rovnosti účastníků řízení (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 3733/2018 Sb. NSS, bod 31). Skutkový stav, z něhož vycházel ředitel žalovaného v napadeném rozhodnutí, tedy obstál jako nejpravděpodobnější, čímž bylo důkaznímu standardu bezpečnostního řízení učiněno zadost.

47. Dále soud posoudil námitky žalobkyně týkající se míry jejího propojení se společností Metrostav. V tomto ohledu žaloba uvádí v podstatě jen jediný argument, a sice že společnost Metrostav jako řídicí členka koncernu Skupina Metrostav, jehož je žalobkyně součástí, není oprávněna žalobkyni dávat pokyny k protiprávnímu jednání. Staví-li však žalobkyně svou obranu v podstatě na tvrzení, že protiprávní jednání není po právu, nemůže uspět. Bezpečnostní riziko podle 18 odst. 3 písm. b) zákona o utajovaných informacích je postaveno na předpokladu, že pojí-li určitou osobu úzké vazby k subjektům jednajícím proti zájmům České republiky, vzniká tím nebezpečí obdobného jednání též u ní. Jako dostatečnou záruku bezpečnostní spolehlivosti samotné žalobkyně nelze akceptovat pouhou skutečnost, že její případné rizikové jednání by bylo protiprávní, respektive že jí takové jednání nesmí být uloženo v rámci koncernu. Je totiž zřejmé, že reálně může riziko protiprávního jednání žalobkyně v důsledku vlivu společnosti Metrostav existovat i navzdory tomu, že se jedná o jednání protiprávní.

48. Žalobkyně tedy nemá pravdu, má-li za to, že byl žalovaný povinen přímo prokázat její potenciální rizikové jednání. Díky formulaci § 18 odst. 3 písm. b) zákona o utajovaných informacích žalovaný před tímto stěží splnitelným úkolem nestál a postačovalo mu prokázat, že žalobkyni pojí dostatečně silné vztahy se společností Metrostav, u níž bylo s dostatečnou pravděpodobností prokázáno jednání proti zájmům České republiky. Žalovaný přitom prokázal mezi oběma společnostmi mimořádně silné propojení, jehož jednotlivé prvky v žalobě nebyly zpochybněny, a proto je soud rekapituluje jen telegraficky: společnost Metrostav je jediným akcionářem žalobkyně a řídicí členkou koncernu, jehož je žalobkyně součástí; s žalobkyní ji pojí společná obchodní strategie v totožném předmětu podnikání; mezi žalobkyní a společností Metrostav dochází k řadě konkrétních obchodů; obsazení orgánů společnosti Metrostav a žalobkyně se částečně překrývá, přičemž v minulosti byl dokonce členem dozorčí rady žalobkyně přímo Ing. P., který se v rámci společnosti Metrostav podílel na protiprávním jednání.

49. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že oba prvky bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona o utajovaných informacích byly skutkovými zjištěními žalovaného naplněny.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

51. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému nevznikly žádné důvodně vynaložené náklady; právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu